

lig del II. Sanktionslæren (4. udg. 1999), s. 82 med henvisninger til retspraksis.

Retssplejelovens §§ 801-803 indeholder hjemmel til *beslaglæggelse* til sikring af det offentliges krav på konfiskation. Reglerne fik deres nuværende affattelse ved lov nr. 229 af 21. april 1999, jf. Folketingstidende 1998-99, forhandlingerne, s. 244-252, 5204 og 5328-5329, tillæg A, s. 828-913, samt tillæg B, s. 462-465.

Retssplejelovens § 801 angiver blandt andet de formål med henblik på hvilke, der kan foretages beslaglæggelse. Efter § 801, stk. 1, nr. 2, kan beslaglæggelse ske til sikring af det offentliges krav på sagsomkostninger, konfiskation og bøder.

Bestemmelserne i § 802 og § 803 indeholder de materielle betingelser for at foretage beslaglæggelse. Af § 802, der vedrører beslaglæggelse over for mistænkte, følger, at der blandt andet kan ske beslaglæggelse, såfremt den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og der er grund til at antage, at genstanden bør konfiskeres (genstands- og udbyttekonfiskation), jf. stk. 1, eller beslaglæggelse må anses for nødvendig for at sikre det offentliges krav på konfiskation (værdikonfiskation), jf. stk. 2.

Efter § 803, der vedrører beslaglæggelse over for en person, der ikke er mistænkt, kan der ske beslaglæggelse af genstande, hvis der er grund til at antage, at genstanden bør konfiskeres.

Det følger af retssplejelovens § 805, at beslaglæggelsen skal overholde den almindelige proportionalitetsgrundsætning, dvs. at beslaglæggelse ikke må meddeles, hvis indgrebet står i misforhold til sagens betydning og det tab eller den ulempe, som indgrebet kan antages at medføre.

Efter retssplejelovens § 1018 b kan der *ydes erstatning* til en sigtet person, der som led i en strafferetlig forfølgning har været udsat for ulovlig beslaglæggelse. Erstatning for ulovlig beslaglæggelse til en person, der ikke har været sigtet, kan ydes efter reglen i § 1018 c.

2.2.2. *Straffemyndighed*

Reglerne om *dansk straffemyndighed* er fastsat i *straffelovens* §§ 6-12. Dansk straffemyndighed omfatter bl.a. handlinger foretaget i den danske stat, jf. straffelovens § 6, nr. 1, (territorialprincippet) og handlinger foretaget i udlandet af personer med en nærmere angivet tilknytning til Danmark, jf. straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2, (personalprincippet).

I straffelovens § 6, nr. 1, kan der ikke indlægges et krav om, at hele den kriminelle virksomhed er foretaget i den danske stat, for at der er dansk straffemyn-

dighed. Når blot en del af virksomheden er foretaget her i landet, må forholdet antages at være undergivet dansk straffemyndighed efter denne bestemmelse.

Har den kriminelle virksomhed ingen tilknytning til Danmark, kan der i stedet være dansk straffemyndighed efter straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2. Efter denne bestemmelse er det en betingelse for dansk straffemyndighed i forhold til udlandshandlinger, at gerningsmanden er dansk statsborger eller har bopæl i Danmark, og at handlingen er strafbar både efter gerningsstedets lov og dansk lov (dobbelt strafbarhed). Det er endvidere en forudsætning, at den pågældende danske straffebestemmelse ikke efter sit gerningsindhold er territorialt begrænset til forhold begået i Danmark. Efter stk. 2 finder bestemmelsen tilsvarende anvendelse på udlandshandlinger begået af en person, der har indfødsret eller bopæl i de andre nordiske lande, og som opholder sig her i landet.

De ovennævnte bestemmelser suppleres af straffelovens § 8, hvorefter der efter omstændighederne er dansk straffemyndighed i forhold til udlandshandlinger uden hensyn til, hvor gerningsmanden hører hjemme. Det gælder bl.a. i tilfælde, hvor »handlingen er omfattet af en mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning«, jf. § 8, nr. 5. Formålet med denne bestemmelse, der blev indsat ved lov nr. 322 af 4. juni 1986, er bl.a. at opfylde – og muliggøre opfyldelse af fremtidige – konventioner eller andre mellemfolkelige aftaler, der indebærer en forpligtelse for Danmark til at have dansk straffemyndighed med henblik på at kunne strafforfølge nærmere angivne overtrædelser, jf. Folketingstidende 1985-86, tillæg A, sp. 2080-2081 og 2087.

Når der i medfør af de ovennævnte regler sker påtale her i landet, skal afgørelsen såvel om straf som om andre retsfølger af handlinger ske efter danske regler. Er forholdet undergivet dansk straffemyndighed i medfør af straffelovens § 7, kan der dog ikke idømmes strengere straf end efter gerningsstedets lovgivning, jf. § 10, stk. 2.

2.2.3. *Retshjælp*

Grundlaget for danske myndigheders imødekomme af anmodninger om *retshjælp* fra fremmede stater er navnlig den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager, jf. bekendtgørelse nr. 18 af 17. juli 1963 (Lovtidende C) med tilhørende tillægsprotokol af 17. marts 1978, jf. bekendtgørelse nr. 82 af 4. september 1986 (Lovtidende C). Hverken konventionen eller tillægsprotokollen er selvstændigt inkorporeret i dansk lovgivning, men det